

Arrest

nr. 72 373 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. KENIS, die loco advocaat V. VAN AELST verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent afkomstig uit Vucitrn. U bent sinds 1992 traditioneel gehuwd met (D.J.) (O.V. 6.579.145). Tijdens de oorlog in Kosovo vluchtte u samen met uw gezin, geholpen door UMPROFOR, naar Mitrovica. Onderweg verloor u al uw familieleden uit het oog. U huurde in Mitrovica gedurende vijf jaar een woning in de wijk Bosnjacka Mahalla. U werkte als handelaar van textiel op verschillende markten. Tijdens uw verblijf in Mitrovica bent u bij een bezoek aan de politie geslagen door agenten. Over de omstandigheden van het incident herinnert u zich niets meer. In 2003 of 2004 werd uw zoon (S.) voor jullie woning door gemaskerde Albanezen op het hoofd geslagen. U snelde hem te hulp maar werd eveneens hard aangepakt. Op hetzelfde moment drongen dezelfde gemaskerde Albanezen uw woning

binnen en verkrachtten uw partner. U liet uw zoon verzorgen bij een privé-arts. Uw zoon heeft sinds dit incident een hersenletsel. Uw partner kampt sindsdien met zware stress. U diende geen klacht in naar aanleiding van dit incident en vertrok meteen naar Zvečan. U betrok er gedurende een jaar een huurwoning. Nadien verhuisde u naar Leposavić waar u anderhalf jaar verbleef. Van Leposavić vertrok u naar Tutin waar u gedurende twee maanden in uw wagen bivakkeerde. Van Tutin trok u verder naar Novi Pazar in Servië. U vond er een stuk grond en bouwde er een woning uit karton tussen andere Roma-families. U zette uw handel in textiel op verschillende markten verder. In Novi Pazar kreeg u samen met andere Roma-zigeuners het aan de stok met een groep van een dertigtal Serviërs. U raakte allen verwickeld in een vechtpartij waarbij u bijna bewusteloos was geslagen. Ook uw partner was mishandeld. Toen de politie ter plaatse kwam waren de daders verdwenen. De agenten beloofden jullie een onderzoek in te stellen. Omwille van alle problemen die u en uw gezin kenden verslechterde jullie gezondheid. Bij uw partner werd bij een bezoek aan een gynaecoloog een zwelling vastgesteld. Drie maanden na het incident met de groep Serviërs kwam u op de markt één van uw belagers tegen. U viel hem in het bijzijn van uw gezinsleden aan en sloeg hem tegen de grond. U weet niet of hij de aanval overleefde. U en uw gezin liepen weg omdat u bang was door de politie te worden opgepakt. Onderweg zag u een oude vrouw die u vertelde dat u met een bestelwagen naar het buitenland kon gebracht worden. U volgde haar raad op en vond een smokkelaar. Hij bracht u en uw gezin naar België waar u op 16 februari 2010 een asielaanvraag heeft ingediend. Vanuit België contacteerde u een kennis, (M.Mu.). U vroeg hem identiteitsbewijzen voor u en uw partner op te maken en naar België te sturen omdat uw documenten tijdens de oorlog in Kosovo vernield waren. U had eerder in Kraljevo al een poging ondernomen om nieuwe documenten aan te vragen. Toen had u er te horen gekregen dat noch uw gegevens noch de gegevens van uw kinderen in het register van Vucitrn gekend zijn. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een lidkaart van de Roma-vereniging PRYK; een brief van (M.Mu.), voorzitter van de vereniging PREBK, met een beschrijving van de samenstelling van uw gezin, een bevestiging van uw Kosovaarse afkomst en verklaringen over de problemen die jullie hebben gekend; en een CD-rom waarop beelden staan van enkele Roma-zigeuners die vertellen hoe ze tijdens de oorlog in Kosovo waren geslagen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele elementen die uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Kosovo ernstig op de helling zetten. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat het zeer bevreemdend is dat u niet in het bezit bent van enig identiteitsdocument. Ook uw partner legde geen Kosovaarse identiteitsdocumenten neer. Gevraagd welke instantie verantwoordelijk was voor afgifte van documenten in het naoorlogse Kosovo, stelde u dat niet te weten (CGVS II, p. 5). Van de tijdelijke VN-administratie in Kosovo, UNMIK, blijken noch u noch uw partner ooit te hebben gehoord (CGVS II, p. 5, CGVS I, p. 11; CGVS I partner, p. 5). UNMIK was nochtans sinds 1999 tot de onafhankelijkheid verantwoordelijk voor de afgifte van identiteitsdocumenten in Kosovo. Gevraagd waarom u niet over recente identiteitsdocumenten beschikt – u verklaarde immers tot 2009 in Kosovo te hebben verbleven en voor de oorlog in Kosovo wel degelijk over identiteitsdocumenten te hebben beschikt (CGVS I, p. 4; p. 9) –, verklaarde u dat dit niet mogelijk was omdat Roma uit Vucitrn en Mitrovica voor documenten naar Kraljevo moesten (CGVS I, p. 10). Toen u in 2001 in Kraljevo om documenten vroeg, werd u enkel gemeld dat noch uw gegevens noch die van uw kinderen te vinden waren (CGVS I, p. 10, CGVS II, p. 4-5). Dat u en uw gezinsleden ondanks jullie jarenlange verblijf in het naoorlogse Kosovo niet over Kosovaarse identiteitsdocumenten beschikten, is echter bijzonder merkwaardig. Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat de Kosovaarse overheid actief stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoner van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo communiceerde het Bureau van de eerste Minister aanbevelingen aan de gemeenten om de registratie van RAE te verzekeren en stelde ze leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van administratieve kosten voor hun registratie. Ook het UNHCR initieert programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer het actieplan "Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo", dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers. Dit actieplan voor de registratie van RAE is ondertussen een succes geworden. Van de ongeveer 10.000 Roma, Ashkali en Egyptenaren die in 2006 het risico liepen op staatloosheid zijn er intussen 9223 geregistreerd. Dat jullie ondanks deze concrete maatregelen niet over Kosovaarse identiteitsdocumenten beschikken, werpt dan ook ernstige twijfels op over uw

daadwerkelijk (recente) verblijf in Kosovo. Dit wordt overigens bevestigd door het feit dat u en uw partner ondanks jullie jarenlange verblijf (op verschillende locaties) in Kosovo, naast UNMIK, ook KFOR en Eulex niet konden omschrijven (CGVS I, p.11; CGVS I partner, p.5). Nochtans zijn dit organisaties die sinds 1999 in het dagelijkse leven van de Kosovaren van cruciaal belang zijn. Dat u nog nooit van deze organisaties gehoord heeft ondermijnt weerom de geloofwaardigheid van uw recente verblijf in Kosovo.

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen staat de geloofwaardigheid van uw jarenlang verblijf in Kosovo en bijgevolg de door u beweerde problemen die u daar ondervonden zou hebben zeer ernstig onder druk.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen over de verkrachting van uw partner en de zware mishandeling van uw zoon (S.) in Kosovo komt nog verder op de helling te staan door tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw partner over het betreffende incident. Zo verklaarde u over het incident het volgende. In de vroege ochtend sloegen onbekende Albanezen uw zoon (S.) die op straat zat voor uw woning in de Bosnjacka Mahalla in Mitrovica. Toen u hem te hulp schoot, werd ook u aangevallen en geslagen. Daarop drongen zeven Albanezen uw woning binnen en verkrachtten uw partner. U liet uw zoon bij een privé-arts in Mitrovica aan zijn hoofdwonde verzorgen (CGVS II, p. 5-7). Uw partner verklaarde over hetzelfde incident echter het volgende. Op een avond vielen bij jullie thuis in Mitrovica onbekende mannen binnen. Ze werd door twee van hen verkracht en uw zoon (S.) werd aan zijn hoofd verwond. U was op dat moment buitenshuis aan het werk. Toen u even later thuis kwam, vertelden uw kinderen u het gebeuren. U vond de ouders terug en sloeg hen met een ijzeren staaf (CGVS I partner, p.3-4). Tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal wijzigde uw partner echter haar verklaringen. Ze beweerde plots dat ze in Vucitrn was verkracht, toen en viertal mannen jullie woning binnenvielen. U was bij het incident aanwezig. Over een mogelijke mishandeling van jullie zoon (S.) maakte ze geen enkel gewag, integendeel. Ze beweerde plots dat (S.) in Novi Pazar aan zijn hoofd werd verwond en er medische verzorging kreeg (CGVS II partner, p. 4-5).

Ook wat betreft jullie verblijf in Servië, dient te worden vastgesteld dat u evenmin in het bezit bent van Servische identiteitsdocumenten. U beweerde enkel dat noch u, noch uw kinderen in het register van Vucitrn bleken geregistreerd te staan. Nochtans verklaarde u dat u steeds ingeschreven stond in het register van Vucitrn en er zich nooit uitgeschreven heeft. U beschikte voor de oorlog in Kosovo over identiteitsdocumenten. Ook uw twee oudste kinderen werden volgens u na hun geboorte geregistreerd bij de gemeente (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 3-4). Hoewel uw partner over een Servische geboorteakte beschikt, blijkt ze niet in het bezit te zijn van een Servische identiteitskaart. Gevraagd waarom uw partner met haar geboorteakte geen identiteitskaart kon regelen, stelde u enkel dat Serviërs Roma niet gunstig gezind zijn (CGVS I, p. 9). Uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat ontheemden in Servië in gedelokaliseerde of "exilkantoren" van de burgerlijke stand in Servië hun documenten kunnen opvragen. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Servië wel degelijk inspanningen geleverd worden om Roma die niet over identiteitsdocumenten beschikken van documenten te voorzien. Zo staat ondermeer de Servische NGO Praxis IDP's te hulp om zich te registreren waardoor ze gemakkelijker hun rechten kunnen uitoefenen. Praxis was in een recent verleden in Novi Pazar actief. Wat betreft de Servische geboorteakte van uw partner, kan hieraan overigens nog toegevoegd worden dat volgens uw partner het document afkomstig was van "UMPROFOR" en dat u het document voor haar was gaan halen (CGVS I partner, p. 5). U wist echter niet hoe zij aan dit document geraakt was; u was het alleszins niet voor haar gaan halen (CGVS I, p. 9). Los hiervan sprak ook u over "UMPROFOR", volgens u Franse soldaten die Roma kwamen helpen. "UNPROFOR", in het leven geroepen begin 1992, was echter een VN-vredesmacht die tijdens de Bosnische oorlog, in de eerste helft van de jaren '90, actief was in het voormalige Joegoslavië en dan voornamelijk in de huidige landen Kroatië, Bosnië-Herzegovina en Macedonië. Voorgaande opmerkingen ondermijnen dan ook de waarde van deze geboorteakte. Bij gebrek aan enig geloofwaardig recent Servisch identiteitsdocument voor u en uw gezin, kunnen dan ook ernstige vraagtekens worden geplaatst bij uw beweerde verblijf in Servië.

Ook wat betreft de door u uiteengezette incidenten in Servië, dienen er enkele opmerkelijke vaststellingen vermeld te worden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnen. Zo verklaarde uw partner op de Dienst Vreemdelingenzaken ongeveer een maand voor haar komst naar België in een bos verkracht geweest te zijn (CGVS-gehoorverslag, vraag 3.5). Toen ze op het Commissariaat-generaal gevraagd werd of ze ooit in een bos verkracht werd, antwoordde ze ontkennend en voegde ze hieraan toe dat ze ongeveer een week na haar komst thuis in Novi Pazar verkracht werd (CGVS I partner, p. 4). Hiermee geconfronteerd, herhaalde ze enkel dat ze thuis werd verkracht (CGVS I partner, p. 4). Dit is echter geen afdoende uitleg hiervoor. Betreffende de verkrachting in Novi Pazar, verklaarde ze voorts dat ouders van onbekende afkomst tegen de avond jullie woonst binnenvielen en haar verkrachtten. Uw zoon (S.) werd daarbij op zijn hoofd geslagen. U

kwam net thuis van uw werk en begon met hen te vechten. Ook u werd geslagen. Onmiddellijk erna vluchtten jullie naar België (CGVS I partner, p. 3-4; CGVS II partner, p. 4-5). U maakte geen enkel gewag van dit incident. U beweerde wel dat u, uw partner en andere Roma, drie maanden voor jullie vertrek naar België, slaags raakten met een groep van een dertigtal Serviërs. Jullie werden zwaar mishandeld. Na drie maanden kwamen u en uw gezin op een middag één van de ouders tegen op een markt in de stad. U viel hem aan en sloeg hem tegen de grond. Omdat u niet wist of de man nog leefde namen jullie de benen. Dezelfde dag vertrokken jullie naar België (CGVS II, p. 7-9). Uw partner maakte dan weer geen enkel gewag van dit incident.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De door u verkregen lidkaart van een Roma-vereniging en een brief van uw kennis, (M.Mu.), waarin staat wie u bent, wie uw gezinsleden zijn en het feit dat u uit Kosovo afkomstig bent, vertonen een gesolliciteerd karakter zijn en zijn geenszins een bewijs van identiteit of nationaliteit. U verklaarde vanuit België contact te hebben genomen met een zekere (M.Mu.) om hem identiteitsbewijzen voor u en uw partner op te maken. U zou niet geweten hebben dat deze persoon een organisatie had. Gevraagd op basis waarvan (Mu.) jullie identiteitsgegevens verkregen had, stelde u dit niet te weten (CGVS II, p. 2-3). De verklaringen van Roma-zigeuners over hun mishandeling tijdens het gewapende conflict in Kosovo, hebben op u persoonlijk geen enkele betrekking. Hetzelfde dient te worden gesteld over de artikels die u van het internet haalde en waarin wordt gesproken over discriminatie van Roma-zigeuners in Servië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 EVRM. Hij verwijst naar rechtspraak van het EHRM omtrent het principe van 'non-refoulement' en de bewijslast inzake artikel 3 EVRM. Verzoeker stelt dat een uitwijzing naar Kosovo of Servië met zich zou brengen dat hij wordt blootgesteld aan mensonterende behandelingen. Ondanks een beperkte verbetering van de situatie is er nog steeds discriminatie van Roma in beide landen. Verzoeker citeert uit de *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* van UNHCR van 9 november 2009 en het *Handbook on procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees* van UNHCR van januari 1992. Volgens UNHCR is de situatie inzake de bescherming van mensenrechten penibel. Volgens verweerder zijn meerdere organisaties belast met de verbetering van de algehele veiligheidssituatie en de bescherming van fundamentele mensenrechten in Kosovo maar volgens UNHCR zijn deze nog steeds niet voldoende. Verzoeker citeert uit algemene landeninformatie omtrent de situatie van Roma in Kosovo en de toegang tot justitie aldaar. Voorts citeert hij uit een rapport van Amnesty International waarin de Europese Unie wordt aangespoord haar verantwoordelijkheid op te nemen ten aanzien van discriminatie van Roma en de gedwongen uitzettingen die zij te vaak moeten ondergaan.

Verzoekers huis in Kosovo werd in brand gestoken tijdens de oorlog. Hij vluchtte naar Servië waar zich het probleem stelde te worden erkend als burger. Hij citeert een passage uit het Algemeen Ambtsbericht van april 2009 van het Nederlandse ministerie van buitenlandse zaken. Verzoeker gaf reeds bij het CGVS aan dat hij en zijn gezin niet over identiteitsdocumenten konden beschikken. Bijgevolg kwam hij niet in aanmerking voor sociale voorzieningen zoals accommodatie en gezondheidszorg. Verzoeker poogde in 2001 in Kraljevo identiteitsdocumenten aan te vragen doch er werd hem gemeld dat zijn gegevens en deze van zijn kinderen niet terug te vinden waren in de registers.

Verzoeker betoogt dat het vrijstellen van registratierechten en het uitvaardigen van aanbevelingen niet betekent dat op deze wijze iedere Roma in Kosovo onmiddellijk kan worden geregistreerd. Ook het programma van UNHCR heeft slechts een ondersteunende werking. Waar de bestreden beslissing stelt dat 9 223 van de ongeveer 10 000 RAE die risico liepen om staatloos te worden, werden geregistreerd, gaat dit volgens verzoeker enkel over de RAE die zich reeds aanboden om identiteitsdocumenten aan te vragen. Dit cijfer zegt niets over het aantal RAE dat in Kosovo leefde zonder identiteitsdocumenten. Er wordt niet aangetoond dat alle RAE in Kosovo op de hoogte zijn van de werking van UNHCR en dat deze allemaal een aanvraag indienden om te worden geregistreerd. Het CGVS mag hieruit niet afleiden dat het niet beschikken over identiteitsdocumenten afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het verblijf van verzoeker en zijn familie in Kosovo.

Ook in Servië slaagde verzoeker er niet in om identiteitsdocumenten te bekomen. Dat er 'exilkantoren' zijn waar ontheemden hun documenten kunnen opvragen heeft voor hem geen betekenis gezien hij ook in Kosovo niet meer geregistreerd was. Hij en zijn gezin kwamen niet meer voor in de registers in Vucitern. Ook UNHCR verwijst in het laatste standpunt naar de situatie voor Roma-Kosovaren die naar Servië vluchtten. Door de moeilijkheid om in Servië aan documenten te geraken die recht geven op een volwaardig statuut wordt het recht om in zijn levensonderhoud te voorzien op ernstige wijze beknut. Dit is des te meer het geval voor minderheidsgroepen. Volgens UNHCR voldoet een relocatie van Kosovaarse Roma niet aan de redelijkheidstoets. Verzoeker heeft in Servië geen familie. Hij citeert nog uit het Algemeen Ambtsbericht Servië van het Nederlandse ministerie van buitenlandse zaken van juni 2008 inzake het actieplan om de toestand van Roma te verbeteren, de 'Decade of Roma Inclusion'.

Omtrent de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn partner, merkt verzoeker op dat zijn partner aan een ernstige vorm van PTSD lijdt. Zij is volledig aangewezen op de steun van verzoeker, kan niet meer voor zichzelf zorgen en is op heden gehospitaliseerd ten gevolge van de belastende situatie. Zij slaagt er niet in om nog een logisch, chronologisch geconstrueerd verhaal op te bouwen. Daardoor sprak zij zichzelf meermaals tegen tijdens de verschillende interviews en heeft zij gebeurtenissen dan weer wel, dan weer niet op dezelfde wijze geplaatst als verzoeker. Verzoeker heeft daarentegen steeds gelijklopende verklaringen afgelegd en was steeds duidelijk over alle punten. Dat zijn verklaringen niet stroken met deze van zijn echtgenote, die aan een ernstige psychiatrische stoornis lijdt, mag niet doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker. Hij heeft aldus wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verweerder slaagt er niet in om het begin van bewijs zoals aangehaald door het EHRM te weerleggen zodat artikel 3 EVRM is geschonden.

2.2. Daar waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM over het principe van 'non-refoulement' en de bewijslast bij verwijderingsmaatregelen, dient te worden opgemerkt dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), doch uitsluitend oordeelt over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker op algemene wijze refereert aan de discriminatie waarvan Roma in Kosovo, het land waarvan hij en zijn gezin afkomstig zijn, slachtoffer zijn en ter staving hiervan passages citeert uit een aantal rapporten, dient te worden opgemerkt dat de door hem aangehaalde informatie niet opweegt tegen de recentere, uitgebreide en meer gedetailleerde informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de situatie in Kosovo niet van die aard is dat verzoeker en zijn gezin aldaar, louter omwille van hun etnische aanhorigheid, riskeren te worden vervolgd (administratief dossier, stuk 20).

Verzoeker maakt evenmin de concrete problemen aannemelijk die hij in Kosovo beweert te hebben ondervonden. Uit zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt immers dat verzoekers verklaringen inzake deze problemen in het geheel niet kunnen worden gerijmd met deze van zijn echtgenote, alsmede dat zijn echtgenote omtrent deze problemen verklaringen aflegde die tegenstrijdig waren.

Bovendien legde verzoeker zelf tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn beweerde problemen in Kosovo. De verkrachting van zijn vrouw situeerde hij in de vragenlijst immers in 1999 (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst, p.2), terwijl hij deze bij het CGVS situeerde in Mitrovica in 2003-2004 (administratief dossier, stuk 6, p.7). Tevens beweerde hij in de vragenlijst dat zij in Bosnjacka Mahalla werden aangevallen door Serviërs, dat hij drie tot vier maanden later één van de daders herkende, deze sloeg en daarom naar Novi Pazar besloot te vluchten met zijn gezin (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS ontkennde hij deze verklaringen en situeerde hij het voormelde incident in Novi Pazar in Servië (administratief dossier, stuk 6, p.8).

Wat betreft de problemen die verzoeker en zijn echtgenote zouden hebben ondervonden in Servië, blijkt uit hun verklaringen zoals aangehaald in de bestreden beslissing dat verzoekers echtgenote dienaangaande frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde, alsmede dat de verklaringen van verzoeker omtrent de beweerde problemen in Servië manifest tegenstrijdig waren met deze van zijn echtgenote. Voorts kan in dit kader worden herhaald dat verzoeker, zoals reeds hoger aangegeven, het incident waarbij zij werden aangevallen door Serviërs en hij drie maanden later één van zijn belagers sloeg, hetwelk hij bij het CGVS situeerde in Novi Pazar in Servië, in de vragenlijst situeerde in Bosnjacka Mahalla in Kosovo. Dit klemmt nog des te meer daar hij het voormelde incident bij het CGVS zelfs niet bij benadering kon situeren in de tijd (*ibid.*, p.9).

Voor zover verzoeker de voormelde tegenstrijdigheden tracht toe te schrijven aan het feit dat zijn echtgenote lijdt aan PTSD en hij dienaangaande medische attesten bijbrengt waarin wordt gesteld dat beide psychische problemen zouden hebben, dient te worden opgemerkt dat uit de medische attesten bij het verzoekschrift niet kan worden afgeleid dat de psychische problemen van verzoeker en zijn partner van zulke aard zouden zijn dat zij niet bij machte zouden zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. De bijgebrachte attesten verwijzen niet naar een totale of gedeeltelijke amnesie. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de aangevoerde ingrijpende gebeurtenissen bepalend waren voor verzoekers verdere leven en dat van zijn echtgenote en kunnen zij worden geacht in het geheugen te zijn gegrift zodat van hen mocht worden verwacht dat zij dienaangaande coherente en gedetailleerde verklaringen zouden kunnen afleggen.

Daarenboven wordt de algemene geloofwaardigheid van verzoeker op fundamentele wijze verder ondergraven doordat uit zijn verklaringen, alsmede deze van zijn echtgenote, dewelke terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde verblijf in Kosovo sedert de oorlog in 1999 en tot in 2009. Verzoeker en zijn echtgenote bleken immers manifest onwetend omtrent de UNMIK, KFOR en Eulex, nochtans organisaties die sedert 1999 in het dagelijkse leven van de Kosovaren van cruciaal belang zijn. Verzoeker wist bovendien evenmin waarvoor de afkorting KP staat, terwijl deze blijkens de informatie in het dossier staat voor de Kosovaarse Politie. Voorts kon hij van geen van de recentelijke Roma-organisaties in Kosovo de naam geven. Wanneer Kosovo onafhankelijk werd van Servië kon hij evenmin zelfs maar bij benadering aangeven (administratief dossier, stuk 11, p.11-12; stuk 20: landeninformatie).

Het geheel van de voorgaande vaststellingen maakt dat zowel verzoekers algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze wordt ondergraven.

De, naast de reeds hoger besproken medische attesten, neergelegde documenten vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële en formele motiveringsplicht. Hij citeert artikel 48/4 en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c). De commissaris-generaal motiveert niet en laat niet toe na te gaan of de persoonlijke situatie van verzoeker, dan wel de algemene situatie in het land of de regio waarnaar hij zou worden gestuurd, werd onderzocht. Dit is des te meer vereist daar UNHCR erkent dat het toekennen van subsidiaire bescherming aan Kosovaren mogelijk is.

2.4. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan hem wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verweerder repliceert dan ook met recht dat de bestreden beslissing wel degelijk motiveert waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2. gedane vaststellingen dienaangaande, ingevolge dewelke hij niet aantoonde een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voorts kan noch uit de door verzoeker aangevoerde informatie, noch uit de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, worden afgeleid dat de situatie in Kosovo of Servië zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS